

Hölkyn kölkyn

Kdysi jsem tenhle výhled milovala: jezero, lesy, hory. Celé dlouhé dny jsem proseděla na břehu toho průzračně modrého jezera a jen se jím kochala. Je tak krásné, TAK NÁDHERNÉ! Jenže u nás doma vstanete, podíváte se z okna a uvidíte zahrádku a za ní jabloňový sad. Neskutečně krásný jabloňový sad, na jaře bíle kvetoucí, v zimě bíle zasněžený, v létě nádherně zelený s dozrávajícími jablíčky, na podzim pak nádherně zbarvený s jablky dokonale červenými. A tady? Roztáhnu závěsy a... voda. No, jak jsem už řekla, kdysi jsem ten výhled milovala, kdysi... ono to vlastně není tak dávno. Přijela jsem před necelými dvěma lety v srpnu, týden před narozeninami Maaritina bratra Anttiho.

Anttiho oslava byla nejen první finskou oslavou narozenin, které jsem se zúčastnila, ale také první oslava, kde jsem se setkala s Koskenkorvou a s Aleksim. Té noci jsme vymetli snad všechny kluby ve městě. Bylo tam hodně lidí, ale mě nejvíc zaujal Anttiho spolubydlící Aleksi, téměř dva metry vysoký blondák s modrýma očima, který s sebou přinesl zvláštní hudební nástroj. Teprve v půl třetí ráno, když Antti oznámil přesun do rodinné sauny, sebrala jsem odvahu a protlačila se směrem k Aleksimu. „Aleksi,“ vedrala jsem se mezi něj a kluka jménem Jaako.

„Katriina,“ představila jsem se, „Maaritina spolubydlící.“

„Á, no jasně, Katriina,“ odpověděl Aleksi.

„Jasně, Katriina,“ pitvořil se vedle mě Jaako.

„Ty nejsi z Finska,“ konstatoval Aleksi. Nebyla jsem si zcela jistá, zda se ode mě očekává odpověď, a tak jsem jen mlčky pokračovala v chůzi. Jaako se mezitím vytratil.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Aleksi po chvíli.

„Katriina.“

„To je finské jméno. Ty nejsi Finka,“ odpověděl Aleksi, „jak se jmenuješ?“

„Kateřina,“ řekla jsem prostě.

„To nevyslovím,“ pronesl Aleksi zamyšleně. „Tak tedy Katriina,“ pokrčil rameny.

„Aleksi,“ nadechla jsem se a pohledem jsem hypnotizovala tu věc v jeho ruce, „co je to?“

„Co je co?“ zeptal se trochu zmateně. Potom si ale všiml, na co se dívám a zasmál se: „Ale, ale, tady někdo nečetl Kalevalu!“

„Jistěže jsem ji četla,“ ohradila jsem se dotčeně.

„To je kantele,“ odpověděl smířlivě, „tohle má 36 strun, tradiční jen 5. Na pětistrunné kantele...“

„... hrál Väinämöinen,“ dořekla jsem za něj. A teď bych se měla stydět, pomyslela jsem si.

„Přesně tak,“ odpověděl a odněkud vytáhl lahev vodky. „Chceš?“ podával mi ji.

„Ne, díky.“

„Mám tu i pivo,“ strčil mi před nos jinou lahev.

„Ne, díky.“

„Tak co budeš pít?“

„No,“ zasmála jsem se trpce, „doufám, že už nic.“

„S tím bych nepočítal,“ usmál se záhadně.

„A proč s sebou máš kantele?“ vzpomněla jsem si na původní otázku.

„Uvidíš.“

„Vy Finové,“ sebrala jsem mu z ruky vodku, „mě jednou přivedete do hrobu.“

„Hölkyn kölkyn!“ řekl Aleksi a pokrčil rameny.

„Hölkyn co?“ nechápala jsem. Nikdo se ale neobtěžoval s odpovědí.

Aleksi se mýlil. Víím sice, že na kantele hrál u sauny až do rána, ale já jsem to neviděla.

Od té doby se toho ale hodně změnilo. Čím dál víc se mi stýská po domově. Pokaždé, když jde Maarit ven s kamarády, závidím jí. Moji přátelé zůstali v Česku, stejně jako moje rodina. Zůstali *doma* a já chci taky domů. „Katri,“ zavolal Aleksi z kuchyně, „hotovo!“ Jak

jsem řekla, mnoho věcí se změnilo. S Aleksim jsme se brzo po Anttiho oslavě dali dohromady.

„Je to kuře po helsinsku,“ řekl, když jsem vešla, „nebo spíš kuře podle Aleksiho,“ zasmál se spokojeně. Taky jsem se zasmála, trošku smutně.

„Polévku nemáme,“ povídal dál, „snad slečna odpustí.“ Dnes má dobrou náladu.

„Servírujeme hnedle toto delikátní kuřátko,“ obkroužil stůl a položil přede mě porci kuřete s rýží.

„Krásně to voní,“ pokývala jsem uznale hlavou.

„Zaslouží si mistr šéfkuchař odměnu?“ zazubil se na mě.

„Jakou odměnu by si mistr šéfkuchař představoval?“

„Hmm, sladkou. Aspoň pusou,“ odpověděl. Natáhla jsem se k němu, ale zarazil mě: „Počkej, vždyť jsi ještě neochutnala! Ochutnej!“

„Mmm, opravdová delikatesa. Opravdu zasloužíš odměnu,“ usmála jsem se. Tentokrát na polibek došlo.

„Katri, musím ti něco říct.“

„Já tobě taky.“

„Ne, já první! Nebo ty. Dáma má přednost.“

Nadechla jsem se. „Aleksi, já...“

„Já to nevydržím!“ skočil mi do řeči, „promiň, ale musím to říct.“ Odkášlal si.

„Katri, vlastně to byl Anttiho nápad. Víš, Anttiho napadlo, že...“ znovu si odkášlal, „neboj, už se k tomu dostávám, prostě Anttiho napadlo, že bychom mohli bydlet spolu.“ Napjatě se na mě díval.

„Ale vy už spolu bydlíte,“ odpověděla jsem zmateně.

„Ne já s Anttim, já s tebou, my dva,“ vyhrknul rychle, „chceš se mnou bydlet?“ To jsem tedy opravdu nečekala. Náhle se na stole přede mnou objevily dvě skleničky vína.

„Hölkyn kölkyn?“ zvedl Aleksi skleničku a obočí zároveň.

„Vždyť já ani nevím, co to slovo znamená!“ vykřikla jsem. Ano, když jde o mou vlastní neznalost, mívám sklony k hysterii.

„Jsou to dvě slova,“ konstatoval suše. Ten jeho klid mě definitivně vytočil.

„A dost, jdu pryč!“

„Kam pryč?“ vyskočil okamžitě na nohy.

„Pryč!“

„Jen tak?“ pobaveně sledoval, jak odemykám venkovní dveře. „Venku ti bude zima. Mrzne.“

„No a?“ odsekla jsem. Jednou se za tenhle výstup budu stydět, blesklo mi hlavou. Co už.

„To jako doopravdy?“ zeptal se.

„To jako doopravdy!“

„Proč? Ten byt se ti nelíbí? Můžeme najít jiný. Katri, proč?“ naléhal. Ano, mohla bych říct, že je to tím bytem, přemítala jsem.

„Nebo jsem to já? Nechceš bydlet se mnou, Katri?“ jeho původní nadšení se zcela vytratilo.

Poslední slovo řekl tak smutně... Proč ho tak mučím? Za tohle se nebudu stydět, za tohle se budu nenávidět.

„Katri, vždyť je nám spolu krásně,“ pokračoval, „proč tak najednou? Už mě nemiluješ? Já tě miluju! Katri...“

„Aleksi,“ hlesla jsem.

„Katri.“

„Já chci domů,“ zašeptala jsem.

„Beze mě?“

Ta dvě slova mi doslova působila bolest. Nikdy jsem nechtěla, aby to takhle skončilo. Vlastně jsem tohle nikdy nechtěla. Já jsem tu chtěla studovat, ne se hloupě zamilovat! Popošla jsem kousek k němu. Možná ho můžu aspoň ještě jednou políbit? Na rozloučenou? Můžu. A byl to

dlouhý, vášnivý polibek. Na malou chvíli mě napadlo, že kdybych se víc snažila, snad bych tu byla doopravdy šťastná. S ním přece jsem šťastná.

„Katri...“ chytil mě za ruku.

„Nejde to,“ vysmekla jsem se mu, otřela si slzy a vykročila zpět ke dveřím. Ne, nejdu *zpět*.

Jdu *dopředu*. Tohle je cesta k budoucnosti. *Mé* budoucnosti.

„Kataš... Katašina!“ To se mi zdálo?

„Katašina!“ Otočila jsem se. Ještě nikdy se nepokusil vyslovit mé české jméno.

„Katašina,“ zopakoval. Vypadá přesně tak, jak se jí cítím, pomyslela jsem si, vypadá zničeně.

Došel ke mně a znovu mě chytil za ruku.

„Zůstaň tu se mnou,“ řekl. Hořce jsem se usmála. „Myslím to vážně,“ stiskl mi ruku, „budeme spolu bydlet. Vezmeme se. Budeme mít děti.“ Tiskne mou dlaň a dívá se mi do očí. Snažím se přemýšlet. Jeho oči jsou modré, právě jako to jezero, od kterého chci pryč. Dívám se do těch očí a mám pocit, že se utopím v té modři. Neutopím, drží mě přece za ruku. Chce si mě vzít? Mít se mnou děti? V jeho pohledu čtu, že to zvládneme. Chci tu *zůstat*. Ale doma, doma přece... Chci zůstat *s ním*.

„Katri?“ Čeká na odpověď.

„Aleksi,“ dýchám zhluboka a snažím se přemocť pláč. Miluje mě, to přece řekl, že ano? Chce si mě vzít, plánuje děti. Možná nemusím domů... Vůbec mi nedošlo, že nechávám Aleksiho čekat. Ze zamyšlení mě vytrhl až jeho hlas: „Katri...“

Nemám sílu mluvit, a tak jen šeptám: „Hölkyn kölkyn, Aleksi...“